

[Yvonne Herløv Andersen]

Specielt det, fru Inge Fischer Møller spurgte om før, vil jeg komme tilbage til. Hvordan har man tænkt sig det med, at de ældre skal hjælpe hinanden og sådan noget? Det vil jeg vende tilbage til.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne indlede med at sige tak til ministeren for en behersket redegørelse, og jeg vil gerne understrege det med det beherskede. Et par talere har sagt, at de syntes, redegørelsen var tynd, og det kan man selvfølgelig sagtens mene, men jeg tror faktisk, at vi her har med en redegørelse at gøre, som selv en velvillig socialminister vil have svært ved at opfylde inden for den nærmeste fremtid.

Vi har jo en skik her i landet med at nedsætte udvalg og kommissioner for at løse nogle problemer, når de har været tilstrækkeligt oppe i den daglige avisdebat. Så nedsætter vi kommissioner, og som ældrekommissionen selv skriver, var det dens opgave at forbedre og lette forholdene for ældre, og derfor ræsonnerer man, at så kan det jo ikke undre nogen, at de forslag, man kommer med, er udgiftskrævende. Det er heller ikke nyt, vi kender det fra talrige andre betænkninger, og vi ved lige så sikkert som amen i kirken, hvad der sker. Den til enhver tid sidende fagminister kommer derefter med en rapport eller en redegørelse, som alle oppositionspartier derefter karakteriserer som tynd.

Jeg vil godt vove den påstand, at selv om vi havde haft en socialdemokratisk socialminister, var rapporten ikke blevet væsentlig tykkere og heller ikke væsentlig mindre behersket. Det kan godt være, der havde været nuancer i den måde, man havde grebet tingene an på, men vi må vel nok erkende, at det er i oppositionens lod altid at tale om, at der skal mange flere ressourcer til et område, og det er i regeringens lod at sige: pas på, vi har også en økonomi at tage hensyn til. Jeg tror også, at ordføreren for socialdemokratiet vil erkende, at sådan forholder det sig, ellers kan man jo slå op under tidligere diskussioner om børnekommissionsbetænkninger, og hvad ved jeg.

Jeg blev noget forbløffet, da jeg hørte den næsten fanfareagtige indledning til det konservative folkepartis ordførers tale her i dag, og det gjorde jeg, fordi det var så voldsomt,

at jeg næsten syntes, det måtte lægge os alle sammen ned. Jeg gjorde det også, fordi jeg faktisk havde medbragt til debatten her et citat fra fru Lizzie Lichtenbergs indlæg i EGVs årsskrift sidste år, som jeg gerne vil citere, fordi jeg er så utrolig meget enig med hende. Hun siger på side 8 i årsskriftet:

»En af de ting, som har bekymret mig stærkest hele vejen igennem omkring ældrekommissionsarbejdet, er, at man herved skil-ler en bestemt befolkningsgruppe ud fra almenbefolkningen og mener, at der skal laves særregler for dem. I virkeligheden opdager man ved at arbejde med alt det materiale, som lægges på ældrekommissionens bord, at forholdene for de ældre er aldeles afhængige af de almindelige samfundsforhold.«

Jeg vil gerne gøre de ord til mine, selv om jeg ikke har været så heldig at sidde i kommissionen. Jeg synes, det er overordentlig fornuftigt, og jeg synes ikke, der er nogen grund til at skjule, at man som regeringsparti skal være behersket, og de meget fanfareagtige og flotte ord tror jeg ikke nogen har noget at have i.

Jeg er overhovedet betænkelig ved udtrykket ældrepolitik. Det er sagt mange gange tidligere her i dag, at det er udtryk for samfundets båseopdeling af generationer, og ikke desto mindre står næsten alle ordførere og taler om »vi« og »vore ældre«. Hr. Henrik Toft sagde:

»Vi kan have gavn af vore ældre medborgere.«

Jeg vil gerne spørge: hvem er vi, og hvem er vore? Hvad er det for nogle? Ejer vi dem? Jeg ved ikke – nu kender jeg tilfældigvis hr. Henrik Tofts alder, han er lige så gammel som jeg – hvad vi ville sige, hvis der stod en 35-årig her og sagde: »Vi kan have stor gavn af vore 48-årige.«

Kan vi tillade os at udtrykke os sådan om andre mennesker? Jeg bryder mig slet ikke om den udtryksform, og jeg synes, det er udtryk for det, som ministeren nævner er et behandlersamfund og et behandlersynspunkt, som vi politikere skal vare os meget for at overtage.

Når vi bruger udtrykket »ældrepolitik« – og det har også vist sig i debatten her i dag – så taler man om plejehjem og pensionistboliger, og hvad ved jeg. Jeg synes, det må være på sin plads at sige, at kun 8 pct. af folk over 67 ikke bor hjemme. Jeg har tallene fra